

FREE **07**
CINEMA

26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2012

SMASH!!

26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2012

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΟΙ ΕΚΔΙΚΗΤΕΣ

**Ο ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ
ΜΑΣ ΚΗΠΟΣ**

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ELLES

Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

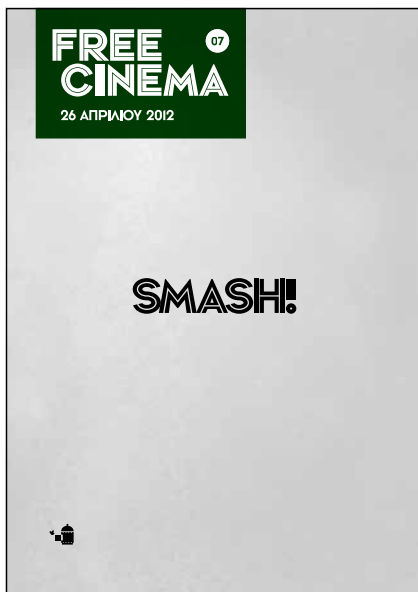
ΠΑΤΕΡΑΣ ΑΦΕΝΤΗΣ

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2012

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #07
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

Κείμενα

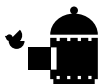
Λευτέρης Αδαμίδης

Άγγελος Μαύρου

Παναγιώτης Παναγόπουλος

Ιωάννα Παπαγεωργίου

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2012 FREE CINEMA

All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρησης, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβαση (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Δεν έχω υπάρξει ανυπόμονος στη ζωή μου. Έχω υπάρξει ενοχλητικός. Με πολλές έννοιες. Έχω υπάρξει εργατικός. Έχω φάει τα μούτρα μου. Έχω κρυφτεί. Έχω παλέψει. Έχω αγαπηθεί. Κι έχω απαντήσει με συναίσθημα. Έχω υπάρξει **συνεπής**. Και εξακολουθώ να είμαι. Από την πείρα μου σε τούτο το χώρο, ένα πράγμα εκόμισα: σκατά. Ή, ακόμη καλύτερα, «Πανάθεμά τους και σκατά τους», που έλεγε και η μικρή Ζαζί...

Από νωρίς στην καριέρα μου, είχα την πολυτέλεια να κάνω αυτό που αγαπώ. Να **γράφω**. Ακόμη καλύτερα, να γράφω για τον κινηματογράφο. Επιδιώκω να ζω από αυτό. Ακόμη. Δεν είναι εύκολο. Οι ίδιοι οι συνάδελφοί μου έχουν απαξιώσει τόσο το επάγγελμα, σε βαθμό να μην αφορά πια κανέναν. Όταν δε σε ακολουθεί κανείς, δεν έχει σκοπό αυτό που κάνεις. Όταν οι αναγνώστες σου, οι επίδοξοι αυτοί θεατές, σου γυρνάνε την πλάτη

χλευαστικά, ή ψάχνεσαι για κάτι άλλο ή οραματίζεσαι κάτι που θ' αναστρέψει αυτή την κατάσταση. Αρκεί να είσαι **ειλικρινής** μαζί τους. Η εμπιστοσύνη, άλλωστε είναι κάτι που κερδίζεται. Ή χάνεται.

Το **FREE CINEMA** είναι, μάλλον, το τελευταίο μου καταφύγιο. Είναι δύσκολο το άτιμο. Αλλά θα το χτίσουμε, σιγά σιγά. Ο Κωστής, ο Γιώργος, ο Δημήτρης, ο Άγγελος, ο Λευτέρης, η Ιωάννα, ο Παναγιώτης, το τομάρι ο Κλάιν, ο Θάνος, ο Βασίλης, ο Νίκος, όσοι με πίστεψαν ή θα με ακολουθήσουν, από εδώ ως... τους τίτλους τέλους. Χωρίς να τους κόβει απότομα η λογοκρισία, οι δημόσιες σχέσεις, οι «αυλές», το βόλεμα, η κολακεία. Το έχω ξαναπεί από αυτή τη «σελίδα».

Είμαι **ελεύθερος**. Αυτή είναι η δυναμική μου. Η δυναμική **μας**. Καλώς ήρθες στο **FREE CINEMA**.

Ηλίας Φραγκούλης

ΟΙ ΕΚΔΙΚΗΤΕΣ (2012)

(THE AVENGERS)

Είδος

Περιπέτεια Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Τζος Γουίντον

Καστ

Ρόμπερτ Ντάουνι Τζούνιορ,
Σκάρλετ Τζοχάνσον,
Κρις Έβανς,
Μαρκ Ράφαλο,
Τζέρεμι Ρένερ,
Κρις Χέμσογουορθ

Διάρκεια

142'

Διανομή

FEELGOOD

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Ο έκπτωτος, μεγαλομανής αδελφός του θεού Thor, Loki, βρίσκει τον τρόπο να υποδουλώσει την ανθρωπότητα. Κόντρα στις διαταγές των κοντόφθαλμων προϊσταμένων του, ο Νικ Φιούρι, ως επικεφαλής της Α.Σ.Π.Ι.Δ.Α., δοκιμάζει να συμφιλιώσει μια χούφτα ετερόκλητων υπερ-ηρώων για να υπερασπιστούν τον πλανήτη...

... ή έστω την άτυπη εκπρόσωπό του - αρχέτυπη, πολιτισμική μητρόπολη, Νέα Υόρκη, στο τελευταίο, υπερ-θεαματικό σαραντάλεπτο του φιλμ, το οποίο ανεβάζει αφοπλιστικά τον πήχη. Όχι τόσο στην εποικοδομητική χρήση και ενσωμάτωση των οπτικών εφέ, όσο στην κινηματογράφηση της δράσης. Φημισμένος για τη δαιμόνια, κοσμογονική πένα του, ο υπερ-cult, nerd δημιουργός του, Τζος Γουίντον, («Buffy, The Vampire Slayer», «Angel», «Firefly», «Serenity», «Το Μικρό Σπίτι στο Δάσος»), αποκαλύπτεται εδώ και ανέλπιστα δεινός γητευτής των (ακριβοθώρητων) εικόνων - σα να προετοιμαζόταν όλη του τη ζωή για να σκηνοθετήσει αυτή την ταινία.

Εναλλάσσοντας μακρινά, πανοραμικά πλάνα με καίρια close-up στις ξέχωρες μονομαχίες των ηρώων του ή στροβιλίζοντας την αεικίνητη, αέρινη κάμερά του ανάμεσα στα κατορθώματα καθενός τους, χωρίς cut, τεκμηριώνει εύλογα πού και πώς ακριβώς δρουν όλα τα πόνια στη σκακιέρα της τελικής αναμέτρησης. Χωρίς, ταυτόχρονα, να χάνει τη μεστή προοπτική και το comic καταγωγής, τολμηρά ιδιότροπο βάθος πεδίου ή την επαφή του με την ιδιοσυγκρασία κάθε χαρακτήρα και το εύστοφο, χαρακτηριστικό χιούμορ του.

Χιούμορ που εκφράζεται πότε χωρίς και πότε με λόγια. Πάντα, όμως, δεικτικό, εύστοχο. Αναδεικνύοντας, στη δεύτερη περίπτωση, την απίθανη ικανότητα του Γουίντον να πλάθει ευφάνταστα τη γλώσσα, ενώ την μπολιάζει με εξωφρενικά ταιριαστές pop αναφορές (ο Captain America ξέρει

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ΟΛΟΙ αυτοί με τα κολάν της Marvel, μαζί με το σιδερένιο τυπά που ακούει Black Sabbath και τον πράσινο γομαρά που τα σπάει. Και τα γαμάνε όλα. Γιατί μπορούν.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Δεν είναι ένας συνηθισμένος κριτικός κινηματογράφου. Είναι ένας θεατής, τον οποίο ζορίζουμε να βλέπει όλες (ανεξαιρέτως!) τις ταινίες που διανέμονται στις αίθουσες κι ύστερα ζητάμε τη γνώμη του. Συνεννοούμαστε κομμάτι διαφορετικά μαζί του, ακόμη και στην αξιολόγηση, όπου το δικό μας ★★★★★ είναι το δικό του ★. Θα τον συνηθίσεις...

ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

- ★★★★★ = ΤΟ ΣΩΖΕΙΣ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΣΥΝΕΧΗ ΙΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ
- ★★★★★ = ΕΠΡΕΠΕ Ν' ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΠΟΙΝΙΚΟ ΑΔΙΚΗΜΑ
- ★★★★★ = ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΒΓΑΛΕΙΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟ
- ★★★★★ = Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΗ ΣΟΥ
- ★★★★★ = ΒΑΖΕΙ ΦΡΕΝΟ ΣΤΗ ΔΙΑΙΩΝΙΣΗ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

από... «flying monkeys», φυσικά!), για να σχολιάσει αθόρυβα αλλά καταλυτικά τα δρώμενα. Έτσι, το χορταστικό χολιγουντιανό υπερ-θέαμα γίνεται ένα ζουμερά απολαυστικό, συχνά ξεκαρδιστικό ή στιγμιαία - αλλά διαπεραστικά - συγκινητικό, πορτρέτο μιας γνώριμα δυσλειτουργικής οικογένειας, μαζί και ικανός ιχνηλάτης της λεπτής, αδιόρατης γραμμής που χωρίζει την εξουσία από τη διαφθορά, τη δύναμη από την αλαζονεία, το καλό από το κακό, το φως από το σκοτάδι.

Μπροστά από την κάμερα, αντάξιοι συνεργοί του ιδιοφυούς σκηνοθέτη τους, οι έμπειροι ή νεοφώτιστοι στο είδος ηθοποιοί συμβάλλουν τα μέγιστα, δίνοντας υπόσταση σε λιγότερο ή περισσότερο διττούς χαρακτήρες - ακροβάτες ανάμεσα στο «σωστό» και στο «λάθος». Ο απaráμιλλα ετοιμόλογος Τόνι Σταρκ/Iron Man του Ντάουνι, η μοιραία Νατάσα Ρόμανοφ/Black Widow της Τζοχάνσον (που αποκτά αμφιλεγόμενο παρελθόν) και ο αρχικά... παραβιασμένος Κλιντ Μάρτον/Hawkeye του Τζέρεμι Ρένερ κερδίζουν τις εντυπώσεις. Συγκρινόμενοι με αυτούς, ο Thor του Κρις Χέμσγουορθ προκύπτει clean cut ιδεαλιστής, ο Captain America του Έβανς ρομαντικός

μεν, στρατόκαυλος δε, ενώ ο Μαρκ Ράφαλο είτε υποτονικός ως Μπρους Μπάνερ είτε σκανταλιάρης, χωρίς αίσθηση της δύναμής του, σχεδόν... ανήλικος ως Hulk. Απέναντι σε όλους τους παραπάνω, από όσους - άνευ υπερ-δυνάμεων - τους γειώνουν, τους δίνουν κίνητρα και τους κρατούν σε εγρήγορση, ξεχωρίζει ο παλιός μας γνώριμος, μειλίχιος, αναπάντεχα γενναίος και γενναϊόδωρος εδώ, πράκτορας Φιλ Κόλσον του Κλαρκ Γκρεγκ, σε αντίθεση με το μονόχνοτο Νικ Φιούρι του Σάμιουελ Τζάκσον ή την πράκτορα Μαρία Χιλ της Κόμπι Σμόλντερς, η οποία ίσα που προλαβαίνει να περιφέρει τα γεμάτα αυτοπεποίθηση κάλλη της.

Είτε έτσι, είτε αλλιώς, όμως, όλοι μαζί λειτουργούν καλά, δίνοντας αξία και λόγο ύπαρξης τόσο ο ένας στον άλλο, όσο και στο σφιχτοδεμένο, καλοκουρδισμένο σύνολο. Που συναρπάζει και ως ξεχωριστό φιλμ και ως πρωτόγνωρο sequel πέντε διαφορετικών ταινιών («Iron Man 1 & 2», «Hulk, Ο Απίθανος», «Thor», «Ο Πρώτος Εκδικητής: Captain America») και ως... «Σαίξπηρ στο Πάρκο».

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Προσκυνάς δεν προσκυνάς το λατρεμένο nerd δημιουργό Γούντον, τα comic γενικά, ή εκείνα των «Εκδικητών» ειδικά, και τις blockbuster «αμερικανιές», δύσκολα θ' αντισταθείς σε αυτό το καθαρόαιμο διασκεδαστικό, αλλά και έξυπνο φιλικό πλάσμα. Η 3D προβολή προσφέρει την καθαρότητα της ψηφιακής εικόνας και μια δελεαστικά ανάγλυφη υφή, όχι, όμως, κάτι παραπάνω...

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

Ο ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΜΑΣ ΚΗΠΟΣ (2011)

(WE BOUGHT A ZOO)

Είδος

Κοινωνικό

Σκηνοθεσία

Κάμερον Κρόου

Καστ

Ματ Ντέιμον,
Σκάρλετ Τζοχάνσον,
Ελ Φάνινγκ,
Τόμας Χέιντεν Τσερτς

Διάρκεια

124'

Διανομή

ODEON

του Ηλία Φραγκούλη

Χήρος με δύο παιδιά και την εκλιπούσα σύζυγο ριζωμένη στην καρδιά του εγκαταλείπει τη μεγάλη πόλη σε αναζήτηση μιας νέας, ασφαλούς (και χωρίς φαντάσματα...) κατοικίας όπου, για πρώτη φορά στη ζωή του, θ' αναλάβει το ρόλο του σωστού πατέρα. Και αγοράζει σπίτι με... ζωολογικό κήπο!

Υπάρχει κάτι το θαυμαστά γήινο στις ταινίες του Κάμερον Κρόου. Η αίσθηση ότι νοιάζεται. Το δόσιμό του σε ανθρώπους συνηθισμένους ή ανθρώπους που βιώνουν τις καθημερινές αναποδιές, ενώ βρίσκονται μόλις μερικά βήματα πριν από την **κατάκτηση** της ιδανικής εσωτερικής ηρεμίας. Αυτού που αποκαλούμε ευτυχία. Οι ήρωες του Κάμερον Κρόου είναι τόσο αληθινοί, που τους ζηλεύουμε! Είναι πρότυπα. Πλασμένα από ένα δημιουργό που βλέπει τον εαυτό του μέσα τους. Όσο καταφέρνει να τους κρατά σε αυτές τις ρεαλιστικές διαστάσεις («Say Anything...», «Jerry Maguire»), ξέρεις με ποιον έχεις να κάνεις - και χαίρεσαι τις ταινίες του. Όσο περισσότερο απομακρύνεται από τον εαυτό του («Vanilla Sky», «Elizabethtown»), τόσο πιο αποτυχημένο είναι το εγχείρημά του. Εδώ, ευτυχώς, ο ζωολογικός **του** κήπος έρχεται να του σώσει την υπόληψη.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Θέλει ο Ματ Ντέιμον ν' αγοράσει ένα καινούργιο σπίτι, να μεγαλώσει τα παιδιά του, και πάει και παίρνει... το Αττικό Πάρκο! Με τι στεγαστικό δάνειο το κάνεις αυτό, ρε φίλε;

Εμπνευσμένο από μια αληθινή ιστορία, το φιλμ βρίσκει τον Ματ Ντέιμον (σε έναν από τους λιγότερο ενοχλητικούς ρόλους της καριέρας του!) να μεγαλώνει τα δύο ανήλικα παιδιά του σε μια σύγχρονη «κιβωτό» αλληγορίας (χωρίς τις όποιες θεολογικές διαστάσεις, προς τιμήν του), που στέκει παραδειγματικά δίπλα στο περίφημο «Field of Dreams» (1989) του Φιλ Άλντεν Ρόμπινσον. Για να ξεορκίσει το πνεύμα της χαμένης από τον καρκίνο συζύγου του, πρέπει να «χτίσει» αυτή την κιβωτό και να ενώσει όλα τα μέλη μιας οικογένειας, που δεν αποτελείται μονάχα από τα δύο τέκνα του. Η οικογένεια, πλέον, είναι όλο το προσωπικό του ζωολογικού κήπου, μαζί και το σπανιότερο «έκθεμα» του, που ζητά με τη

σειρά του τη σωτηρία από τον κατακλυσμό που λέγεται Δυτικός πολιτισμός.

Ένας πιο κυνικός θεατής μπορεί να βρει στερεότυπα καλοσύνης σε σκιαγράφιση χαρακτήρων και πλοκή, όμως, ο Κρόου δεν αξίζει την ειρωνεία και τη διαπόμπευση. Σταθερή αξία ως κινηματογραφιστής, γνώστης της αφήγησης, μ' ένα χρονόμετρο να τρέχει ανεπαίσθητα για λίγο παραπάνω από δύο ώρες, σε παρασύρει όλο και βαθύτερα στο θαυμαστό κόσμο των... ανθρώπων του, με την αγωνία του ερχομού ενός καθαρού ουρανού, που μαζί θα φέρει το φως της λύτρωσης στην ψυχή του ήρωά του. Έτσι ώστε να πορευτεί μαζί με τους ζωντανούς (και μόνο) στο υπόλοιπο της ζωής του.

Μια ταινία για όλη την οικογένεια ή μια ταινία που διδάσκει πώς θα έπρεπε να συμπεριφέρεται μια οικογένεια σήμερα, ο «Ζωολογικός μας Κήπος» προσφέρει συγκινήσεις και συναίσθημα με μια καθαρότητα που δε βρίσκεις συχνά στο mainstream αμερικανικό σινεμά. Κι άσχετα από ό,τι λέει η ταμπέλα έξω, εσύ μπες άφοβα και «τάισε» ό,τι βρεις μπροστά σου. Θα σου κάνει καλό.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Οι γνώστες των παλαιότερων ταινιών του ας χαρούν με τη διαπίστωση πως ο Κάμερον Κρόου ξαναβρήκε το χαμένο του εαυτό. Όσοι δεν αναζητούν κάτι τόσο αγνά feelgood και αντιλαμβάνονται μονάχα την «αμερικανιά» σε τέτοιου είδους φιλμ, γενικότερα, ας ξεχάσουν αυτό το ζωολογικό κήπο, είναι πολύ ανέμελος ο περίπατός του για τα γούστα τους...

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ (2011)

(L'EXERCICE DE L'ÉTAT)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Πιερ Σολέρ

Καστ
Ολιβιέ Γκουρμέ,
Μισέλ Μπλαν,
Ζαμπού Μπραϊτμάν,
Σιλβέν Ντεμπλέ

Διάρκεια
115'

Διανομή
STRADA FILMS

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Ο Γάλλος Υπουργός Μεταφορών αναγκάζεται να υποστηρίξει ένα σχέδιο ιδιωτικοποίησης, το οποίο τον βρίσκει αντίθετο, μέσα από ένα πλήθος συναντήσεων, τηλεφωνημάτων και εσωκυβερνητικών παγίδων.

Η σφραγίδα των αδελφών Νταρντέν είναι περισσότερο από εμφανής στον «Υπουργό», κι ας μη σκηνοθετούν (έχουν απλά αναλάβει την παραγωγή). Η παρουσία, ωστόσο, του σταθερού συνεργάτη τους, Ολιβιέ Γκουρμέ, στον κεντρικό ρόλο και το όλο ύφος της αφήγησης, μαρτυρούν πως το χεράκι τους στο φιλμ το έβαλαν...

Με μια διαφορετική φόρμα, η ταινία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «πολιτικό θρίλερ». Ο δρόμος που επιλέγει ο Σολέρ, όμως, την κατατάσσει στο βερμπαλιστικό δράμα. Όχι ότι λείπει η ταχύτητα ή ο ρυθμός. Αλλά είναι τόσες οι λεπτομέρειες που αναφέρονται και τόσο πυκνός ο διάλογος (χωρίς ποτέ να προσθέτει δραματουργική ουσία), που η ταινία δίνει την εντύπωση ότι βρίσκεται δεμένη στη μέση ενός σκοινιού που τραβάνε, από τη μία η σφιχτή σκηνοθεσία και από την άλλη το πλαδαρό σενάριο. Τις εντυπώσεις, δυστυχώς, κλέβει το δεύτερο.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Από αυτά τα γαλλικά,
που μιλάνε. Εξέρεις.
Και μιλάνε για πολιτική.
Στη Γαλλία. Και μιλάνε.
Για ιδιωτικοποιήσεις.
Και μιλάνε. Εξέρεις.

Ο «Υπουργός» αρχίζει με ένα όνειρο. Με τον Υπουργό Μεταφορών Μπερτράν Σεν-Ζαν να βλέπει - ερεθισμένος - στον ύπνο του μια γυμνή γυναίκα να σέρνεται μέσα στο ανοιχτό στόμα ενός αλιγάτορα, εικόνα που θυμίζει εξαιρετικά έντονα τις φωτογραφίες του Χέλμουτ Νιούτον. Το ίδιο ερεθιστική είναι για τον Σεν-Ζαν η πολιτική του σταδιοδρομία. Ξυπνά στη μέση της νύχτας για να μιλήσει στα κανάλια για ένα τραγικό δυστύχημα, χαράζει την επικοινωνιακή του στρατηγική με τους συνεργάτες του, επιμένει για ένα δικό του σχέδιο τη στιγμή που το υπόλοιπο υπουργικό συμβούλιο είναι αντίθετο.

Θα μπορούσε να είναι μια πικρή σάτιρα για τη γοητεία της πολιτικής και τις υποχωρήσεις που αναγκάζεται να κάνει κανείς για να συνεχίσει να βρίσκεται μέσα στο παιχνίδι. Σ' αυτά αναφέρεται έτσι κι αλλιώς ο Σολέρ. Έχει έναν καλό πρωταγωνιστή, τον Γκουρμέ, πείθει και σκηνοθετικά. Μακάρι να είχε κι

ένα σενάριο που να μην προκαλούσε πλήξη παρόμοια με τα πρακτικά κομματικού συνεδρίου..

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

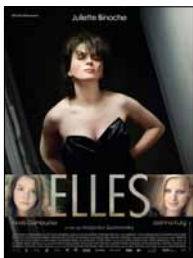
Αν το πολιτικό θρίλερ σημαίνει ακατάσχετη φλυαρία και πλοκή που δεν καταλαβαίνεις πάντα (και δεν έχει και τόση σημασία...), ο «Υπουργός» είναι για σένα! Έτσι κι αλλιώς, καταλήγει στο προφανές συμπέρασμα ότι η πολιτική είναι ένα βρώμικο παιχνίδι για λίγους.

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ELLES (2011)

Είδος

Κοινωνικό

Σκηνοθεσία

Μαλγκόσκα Σουμόφσκα

Καστ

Ζιλιέτ Μπινός,
Αναΐς Ντεμουστιέ,
Τζοάνα Κούλιγκ

Διάρκεια

99'

Διανομή

VIDEORAMA

του Άγγελου Μαύρου

Μία παντρεμένη με παιδιά δημοσιογράφος του «ELLE» που ετοιμάζει άρθρο για τη φοιτητική πορνεία διεξάγει σειρά συνεντεύξεων με δύο νεαρές επαγγελματίες. Τα βιώματά τους εν ώρα δουλειάς, η καθημερινότητά της, μία καμπή στη ζωή και των τριών.

«Elles» σημαίνει (δε θεωρώ λανθασμένα, όπως η εταιρεία διανομής της, δεδομένο ότι το δημογραφικό κοινό της ταινίας το γνωρίζει ή ότι θα αντιληφθεί το λογοπαίγνιο με το γνωστό περιοδικό) «Αυτές» ή «Εκείνες», και η εκούσια αμφισημία είναι κομβική: το πορτρέτο αφορά τα κορίτσια του αφανούς περιθωρίου (εκείνα που σπουδάζουν χάρη στο αρχαιότερο επάγγελμα του κόσμου) και της μπουρζουαζίας (εκείνα που θα έρχονταν σε επαφή με τη ζωή των προηγούμενων διαβάζοντας ή, καλή ώρα, γράφοντας για το ζήτημα).

Προσγράφοντας εαυτήν στο αδελφάτο των Γάλλων νατουραριστριών (Μαζουί, Κορσινί) για την πρώτη φορά της σε διεθνές έδαφος, η Πολωνή καλλιτέχνης ξέρει καλά και τις μεν (από το «Οπο») και τις δε (από το «33 Σκηνές απ' τη Ζωή») και κάνει τις... συστάσεις. Ο θεατής δεν τις μαθαίνει πραγματικά ποτέ: το να σου συστήνουν κάποιες πόρρω απέχει από το να στις γνωρίζουν (και η «συνοδός» Λόλα συστήνεται με το πραγματικό της όνομα στη ρεπόρτερ μόνο στο τέλος). Ακόμη, ή ίσως ακριβώς γι' αυτό, κι όταν, όπως στο πλέον πρόσφατο *cherchez la femme* της δημιουργού από την Κρακοβία, σου επιτρέπουν να τις πάρεις μάτι στο εναλλασσόμενο ρεπερτόριο των ρόλων τους: σύντροφοι, μάνες, φίλες, κόρες και εργαζόμενες (που ενδεχομένως υποδύονται και στο κρεβάτι τις συντρόφους, μάνες, φίλες, κόρες και εργαζόμενες), πάντα υποδοχείς των αντρικών επιθυμιών, συμπεριφορών και αντιμισθίων, πομποί και δέκτες λίμπιντο.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι η Ζιλιέτ Μπινός με κάτι παστρικές και τους μιλάει. Γιατί είναι Γαλλίδα. Ξέρεις. Και παίζει με το αυτό της. Και τη βλέπει «Chef στον Αέρα». Και μιλάει. Ξέρεις.

Είναι το πρώτο ψώνισμα της Σουμόφσκα, που καταλήγει να έχει κάνει μια ταινία για... «Αυτούς». Αποτυπώνοντας τις... ηρωίδες της σε στιγμές, ελλειπτικά αλλά χαρακτηριστικά (αυτό θα επιθυμούσε, δηλαδή) ενδεικτικές ψυχοσυνθέσεων, γυναικείων και αντρικών, η φορητή κάμερα που ψάχνεται (προσέξτε τα φλου ή τα ηχητικά fade out συνδεσμολογίας) κάνει τη δεύτερη: τη μυθοπλασία αντικαθιστά ένα μάτσο από τετ α τετ ραντεβού που ενίοτε προδίδονται ως η βέλτιστη λήψη ενός αυτοσχεδιασμού (το ξεσάλωμα υπό τις νότες των *The Knife*), erotica που διεκδικεί ερεθιστικά αλλά τεχνημένα το στέμμα της Μπρεγιά (η άτσαλου μοντάζ αδειολεια) και βεριτέ αξιοπερίεργα (η επίσκεψη της Μπινός στον, αληθινό, πατέρα της).

Η Ζιλιέτ ακόμη: κάνει ντους, γυρίζει από τα ψώνια, καθαρίζει στρείδια, μαγειρεύει, χορεύει, αυτοϊκανοποιείται κ.ο.κ. Είναι la troisième faute: αν δεν είσαι στο fan club της, χρειάζεσαι ακόμα ένα φιλμογραφικό τεκμήριο του πόσο «λυμένη» είναι η παριζιάνα «απόλυτη» των 35mm, ενώ η σκηνοθέτις δεν ολοκληρώνει ποτέ (πάνω σ)το μπούστο της μετανάστριας βιζιτούς, μίας απ' τις κορυφές

του τριολέ - τριγώνου; Η «ορθή» γωνία του αποτινάσσει τα δεσμά της οικοδέσποινα σ' ένα δειπνο μετά από μια μπουνιουελική παραισθήση (συνδαιτυμόνες το πελατολόγιο των call girls), βγαίνει νύχτα στο... πεζοδρόμιο και την επομένη είναι πίσω στην εστία για πρωινό με την οικογένεια. Τα «αντικείμενα» της περιέργειάς της, «Αυτές», έμειναν υποχείρια μίας auter προκειμένου να μην είναι υποχείρια αρσενικών. Κι έτσι χαμένες...

EINAI GIA MENA:

Possible, pourtant αν παίρνεις τα cinématheque οιστρογόνα σου, μαντάμ ή μαντμαζέλ. Πουριτανοί, ηδονοβλεψίες, φαλλοκράτες, θα πείτε «Vive la France» για λάθος λόγους...

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ (2011)

(PERFECT SENSE)

Είδος

Δράμα Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Ντέιβιντ Μακένζι

Καστ

Γιούαν ΜακΓκρέγκορ,
Εύα Γκριν, Κόνι Νίλσεν,
Γιούν Μπρέμνερ

Διάρκεια

92'

Διανομή

SEVEN FILMS

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Μια επιδημιολόγος κι ένας σεφ ερωτεύονται και αναπτύσσουν ουσιαστική σχέση, ενώ ένας άγνωστος, ακατανίκητος ιός εξαπλώνεται στον πλανήτη, στερώντας σταδιακά από τους ανθρώπους τις τέσσερις (κατά σειρά, οσμή, γεύση, ακοή, όραση) από τις πέντε αισθήσεις τους.

Καλλιτεχνικών προσδοκιών, πολυταξιδεμένο στα ανά τον κόσμο φεστιβάλ, αλλά εντελώς άστοχο φιλμ ενός κάποτε πολλά υποσχόμενου («Ο Νεαρός Αδάμ», «Ημερολόγιο Ενός Ρομαντικού Ηδονοβλεψία»), Βρετανού σκηνοθέτη, το οποίο θα μπορούσε να λειτουργήσει θαυμάσια μόνο είτε ως ποίημα (αφαιρώντας τις εικόνες από την αφήγηση της Γκριν και περνώντας την αυτόνομη σε χαρτί), είτε ως ταινία μικρού μήκους (αποδεσμεύοντας το ρομάντζο μεταξύ του πρωταγωνιστικού ζευγαριού από την επεξηγηματική αφήγηση και ένθετα στιγμιότυπα από ειδήσεις και ντοκιμαντέρ).

Ανοικονόμητο, αναίτιο και αποπροσανατολισμένο (αμπελο) φιλοσοφικό δοκίμιο, φέρνει άμεσα στο μυαλό - αλλά και χάνει στα σημεία από - την έτσι κι αλλιώς μέτρια κινηματογραφική μεταφορά του εξαιρετικού μυθιστορήματος του

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Έχει σκάσει μια καινούργια επιδημία που χτυπάει στις αισθήσεις. Και δε μυρίζουν, δε γεύονται, δεν ακούνε και δε βλέπουν. Και δε βλέπεται κιόλας.

Ζοζέ Σαραμάγκου, «Περί Τυφλότητας», και παραμένει μέχρι τέλους παγερά αδιάφορο και άσκοπο για το θεατή, αφού τίποτε από όσα θέλει να κοινωνήσει δε βρίσκει το στόχο του. Ούτε η όποια αλληγορία (που όφειλε να προκύπτει από την απώλεια των αισθήσεων, ούτε η ερωτική ιστορία, ούτε οι λοιπές, πλατωνικές, επαγγελματικές, φιλικές και οικογενειακές σχέσεις καθενός από τα μέλη του ζευγαριού, ούτε ο συσχετισμός των προσωπικών - συλλογικών αντιδράσεων στην αιφνίδια και ανεξήγητη επιδημία.

Ως έχει, μόνο λιγοστά placebo παρηγοριάς προσφέρει στον (άμοιρο) θεατή: τον άμεσο και περιστασιακά παιχνιδιάρικο τρόπο κινηματογράφησης (που δε διστάζει να βάλει την κάμερα ακόμη και πάνω στο ποδήλατο του ΜακΓκρέγκορ), τις κάθε άλλο παρά επιτηδευμένες ή στιλιζαρισμένες ερωτικές σκηνές και τη γοητευτική ίντριγκα που ξεκινά αλλά ελάχιστα αναπτύσσει, συνταιριάζοντας τη θλίψη με την απώλεια της οσμής, την οργή

με την απώλεια της ακοής και την εκδήλωση περιχαρούς αγάπης και τρυφερότητας με την απώλεια της όρασης.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Χωρίς την έξοδο κινδύνου του χαβαλέ και του «φάτε μάτια ψάρια» που συνήθως προσφέρει μια χολιγουντιανή υπερπαραγωγή... καταστροφολογίας, αυτό το κατά φαντασίαν αλληγορικό, «κουλτούρα να φύγουμε», υπαρξιακό δράμα, γίνεται υποφερτό με το ζόρι.

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΠΑΤΕΡΑΣ ΑΦΕΝΤΗΣ (1977)

(PADRE PADRONE)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Πάολο και Βιτόριο Ταβιάνι

Καστ

Ομέρο Αντονουτί,
Σαβέριο Μαρκόνι,
Μαρτσέλα Μικελάντζελι,
Νάνι Μορέτι

Διάρκεια

113'

Διανομή

AMA FILMS

του Λευτέρη Αδαμίδη

Η αληθινή ιστορία του γλωσσολόγου, συγγραφέα και ποιητή Γκαβίνο Λέντα, από τα σκληρά παιδικά του χρόνια ως βοσκού στα βουνά της Σαρδηνίας μέχρι την οριστική ρήξη με το δυνάστη πατέρα του και το ξεκίνημα μιας νέας ζωής. Χρυσός Φοίνικας και βραβείο της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών (FIPRESCI) στο Φεστιβάλ Καννών.

Ήδη από την πρώτη σκηνή του «Πατέρα Αφέντη», ο σχεδόν σαραντάρης πια Γκαβίνο Λέντα αναλαμβάνει, με ένα σαφώς μπρεχτικό όσο και παιχνιδιάρικό τρόπο, να μας εισαγάγει σε μια ιστορία σκληρή όσο η πραγματικότητα και μαγική όσο ένα σκοτεινό παραμύθι με καλό τέλος. Ο Λέντα θυμάται, ή μάλλον βλέπει μπροστά του, τη σκηνή κατά την οποία ο δεσποτικός πατέρας του όρμησε στην τάξη του δημοτικού σχολείου όπου φοιτούσε για να τον μαζέψει και να ανακοινώσει στη δασκάλα ότι δε θα συνεχίσει τις σπουδές, προκειμένου να μνηθεί στη μοναχική ζωή του βοσκού. Η ίδια σκηνή, χαραγμένη ανεξίτηλα στη μνήμη του συγγραφέα, επιστρέφει και κλείνει την ταινία, η οποία βασίστηκε στην αυτοβιογραφία του και έμελλε να γίνει η πρώτη μεγάλη διεθνής επιτυχία των Ταβιάνι, καθιερώνοντάς τους ως ένα από τα μεγάλα ονόματα του παγκόσμιου σινεμά στη δεκαετία του '70. Η επιστροφή μοιάζει με αυτή του Λέντα, που μετά τη ρήξη με τον πατέρα, έφυγε και αργότερα γύρισε για να καταγράψει τη γλώσσα και τον πολιτισμό του τόπου του, αυτόν που κάποτε υπήρξε φορέας της καταπίεσής του.

Στο πολιτικό σύμπαν των Ταβιάνι, η ιστορία του Λέντα και η απόδρασή του από τη σκιά του πατέρα και την ανέχεια δεν αποτελεί απλά μια τυπική καταγραφή της ενηλικίωσης με φόντο ένα βουκολικό φολκλόρ, αλλά μια πολυεπίπεδη αλληγορία που ξεκινά από τη μυθική Οιδιπόδεια πάλη πατέρα - γιου και απλώνεται στην αρχετυπική όσο και δυσεπίλυτη σύγκρουση ανάμεσα στο παλιό και στο καινούργιο, ανά-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας μαντράχαλος που τις τρώει από τον πατέρα του, που ήθελε να τον κρατήσει για βοσκό, κι εκεί, στα βουνά και στα λαγκάδια, έπαιζαν και τρυφερά με τα ζωάκια. Αίσχος.

μεσα στη βία της εξουσίας και τη λυτρωτική δύναμη της γλώσσας - και της Τέχνης, τελικά. Συγκρούσεις, βέβαια, που κλείνουν τα μάτια στο σχήμα άσπρο/μαύρο, καθώς κουβαλούν το αυθεντικό τους τραγικό βάρος και δεν προσφέρονται για μια απλουστευτική δραματοποίηση, πόσο μάλλον μελοδραματική.

Την ίδια στιγμή, άλλωστε, ο «Πατέρας Αφέντης» συνιστά μια σχεδόν ντοκιμαντερίστικη καταγραφή της ζωής στη φτωχή Σαρδηνία της μεταπολεμικής περιόδου, της αθρόας μετανάστευσης στη Γερμανία, αλλά και της χαμένης εφηβείας για τα παιδιά που μεγαλώνουν απομονωμένα, χωρίς σχεδόν καν να μιλούν, και γνωρίζουν την επαφή μόνο μέσα από κτηνοβασίες. Κι όμως, όσο και αν η κάμερα επιλέγει να μείνει (συνήθως) ένας μακρινός αποστασιοποιημένος παρατηρητής, η ποίηση και η υπέρβαση των Ταβιάνι τρυπώνουν απρόσμενα (κάποτε με μια κανάτα με γάλα που μετατρέπεται, εξαιτίας της παγωνιάς, σε παγωτό ή μέσα από τη φανταστική μουσική που ακούει ο μικρός Γκαβίνο), δίνοντας σε αυτήν τη σκληρή ταινία τα φτερά για ν' απογειωθεί σε κάτι παραπάνω από μια απλά ρεαλιστική καταγραφή. Και είναι ίσως

αυτές οι πινελιές που τριάντα πέντε χρόνια αργότερα διατηρούν τη φρεσκάδα και τη δύναμη της στο ακέραιο.

EINAI GIA MENA:

Σίγουρα ναι για όσους θέλουν να θυμηθούν τα επαναστατικά νιάτα τους και το πολιτικό σινεμά των 70's, εξαιρετική αφορμή για γνωριμία με τους αειθαλείς δημιουργούς, αλλά και καλή προθέρμανση για το ολοκαίνουργιο «Ο Καίσαρας Πρέπει να Πεθάνει», που κέρδισε τη Χρυσή Άρκτο στο φετινό Βερολίνο και αναμένεται να προβληθεί το ερχόμενο φθινόπωρο. Σίγουρα όχι αν δεν έχεις ξανακούσει στη ζωή σου το όνομα Ταβιάνι...

LINK ME

movie clip

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

